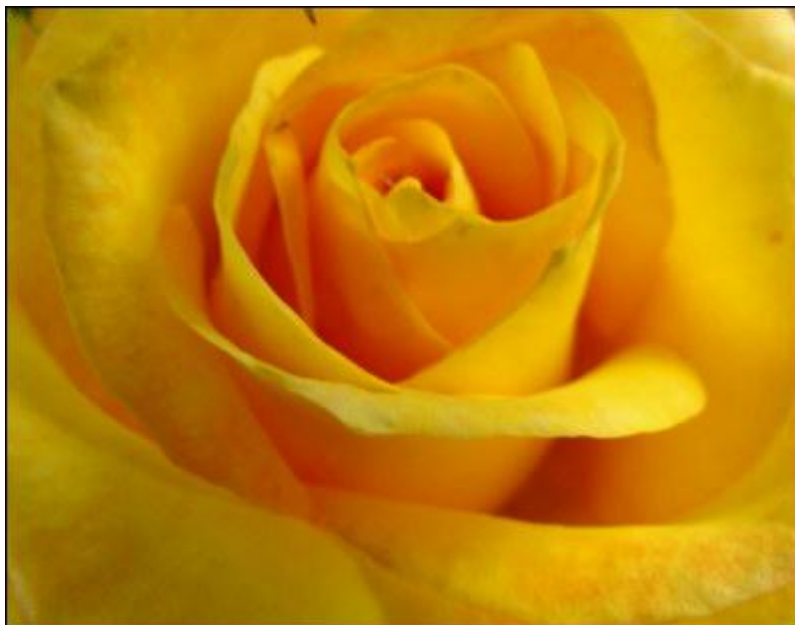

HAR VI LEVD FØR?

Av Kamuara

Reinkarnasjon har vært et kjent begrep i India og andre østlige land i århundrer, men her i vesten har det ikke vært godtatt før de senere årene, og bare i enkelte kretser.

Kirken og vitenskapen vil fortsatt ikke akseptere at reinkarnasjon er en realitet, og avskriver det hele som fantasier. Derfor tror jeg det er viktig at vi som har hatt slike opplevelser våger å stå fram og dele denne erfaringen, slik at også den vestlige verden kan få et mer nyansert syn på dette.

Første gang jeg opplevde glimt av et tidligere liv, var jeg ikke mer enn 7-8 år gammel. Det var vinter, og jeg turnet på et rør som var festet mellom noen store kantsteiner som rekkverk langs en bakke. Mens jeg hang der på magen over røret, forsvant plutselig omgivelsene rundt meg og jeg var i en helt annen verden.

Jeg var i et værelse med hvitkalkede vegger og smårutete vinduer med uklart og bulkete glass. Allikevel kunne jeg se at det var sommer utenfor. Rommet var møblert med enkle, hjemmesnekrede møbler i tre, et langbord med en lang krakk på den ene siden og en slagbenk på den andre, inn mot veggen. Oppe på veggen var en enkel trehyll med en lysestake og tre bøker, en bibel, en katekismus og en salmebok. Selv satt jeg på en krakk innved en stor åpen peis, som det ikke var fyr i for øyeblikket. Men det var en stor svingbar peiskrok med en sotsvart kjele på i peisen. Døra var snekret av brede vertikale treplanker som var festet med tversgående jernbeslag, og dørstokken var ganske høy. Klærne jeg hadde på meg var gammeldags. En sid stakk med et stripete forkle over og trangt livstykke over en slags kortermet ulltrøye. Jeg var redd, der jeg satt. Jeg ventet på noe eller noen, og da jeg hørte tunge skritt utenfor som nærmet seg døra, ble jeg stiv av skrekk.

Jeg visste at jeg var gravid der jeg sto, og jeg visste også at det var han, mannen bak bordet, som hadde forført meg og var far til barnet jeg bar, selv om han tilhørte et helt annet samfunnslag enn meg.

Da var plutselig visjonen over, og jeg var tilbake i vinterdagen, hengende på magen over rekkverket. Jeg var virkelig rystet, men det som skremte meg mest ved hele opplevelsen, var at jeg hadde opplevd meg selv som voksen kvinne. Jeg var ikke gammel, men rundt 20 år, og med et barn i magen. Selv var jeg jo bare et barn på den tiden, men jeg hadde allikevel registrert følelser og tanker som var fullstendig fremmede for meg og som var enormt forvirrende.

Jeg gjorde ikke noe forsøk på å fortelle noen om denne opplevelsen. Den var så underlig og så skremmende at jeg ikke engang visste hvordan jeg skulle sette ord på det jeg hadde opplevd. Men om jeg hadde prøvd å si noe, var det neppe noen som hadde vært villig til å høre på meg og langt mindre tro på det jeg fortalte. Men opplevelsen preget meg og jeg grublet mye over den. Og når jeg senere tenkte tilbake på den oppfattet jeg at det var noe som hadde hendt tidlig på 1600-tallet.

Men opplevelsen fikk en fortsettelse mange år senere. Da var jeg i 40-årene, og var på ferie i Danmark en sommer. Jeg hadde kjørt hele Danmark nedover og til slutt endte jeg opp i Ribe, en liten idyllisk by langt syd mot grensen til Tyskland, hvor jeg overnattet. Neste morgen hadde jeg ikke noen bestemte planer. Jeg satte meg bare i bilen og besluttet å dra dit nesa pekte, helt på lykke og fromme. Bilen rullet på en vei langs kysten, og plutselig var jeg ved en grenseovergang mot Tyskland. Heldigvis hadde jeg passet med meg, og dermed fortsatte jeg like godt turen nedover kysten av Tyskland. Ut på ettermiddagen kom jeg til en liten by som het Husum. Den gamle bebyggelsen nede ved fiskebåthavna virket skremmende kjent. Jeg visste hvor alt var, og visste nøyaktig hvor jeg skulle gå for å finne overnatting. Men jeg slo det bort med at mine foreldre sikkert hadde vært der på en av sine utallige reiser, og at jeg hadde sett bilder derfra og fått stedet beskrevet. Men da jeg spurte dem om det senere, viste det seg at Husum var ukjent for dem. Jeg overnattet i et eldgammelt vertshus, som leide ut noen små "kott" i andre etasje. Og neste morgen bega jeg meg ut for å ta byen i nærmere øyesyn. Jeg hadde hele tiden denne merkelige følelsen av at her hadde jeg vært før, selv om den avtok når jeg kom inn i de nyere delene av byen, som stort sett så ut som alle andre byer. Men inne i en park lå det et slott. Det var ikke spesielt på noen måte, nærmest en stor og litt uskjønn steinkloss. Men bygningen trakk i meg som en magnet, så jeg gikk dit.

Det var tydelig at bygningen nå var i offentlig eie, for utenfor inngangen tronet et stort skilt som fortalte at det var en utstilling av hollandske keramikkfliser der akkurat da. Jeg må vedgå at keramikkfliser aldri har interessert meg, men inn måtte jeg bare. Kreftene som trakk i meg ble bare sterkere og sterkere, og jeg kom inn i en stor hall. Utstillingen var i rommene på høyre side av hallen, og for å komme dit inn måtte jeg passere en bred trapp som førte opp til andre etasje. Trappen var avspærret med en tykk rød fløyelssnor hvor det hang et skilt med adgang forbudt for uvedkomne.

Jeg er av den typen mennesker som vanligvis respekterer slike forbud. Så til dags dato kan jeg ikke forklare hva som drev meg til å gjøre det jeg gjorde der og da. Jeg visste bare at jeg måtte opp i etasjen over, så jeg skrittet over stengselet og følte at jeg nærmest ble suget opp trappen.

Jeg kom opp på en balustrade, med mange dører. Men det var bare en stor dobbeltdør som interesserte meg. Jeg visste med hele meg at innenfor den døra var det noe meget spesielt, selv om jeg ikke helt klarte å få fatt i hva det var. Så jeg listet meg over gulvplankene og håpet inderlig at jeg ikke skulle bli oppdaget og jaget bort, før jeg hadde fått vite nøyaktig hva som befant seg bak døra.

Heldigvis var ikke døra låst, så jeg åpnet den, smatt inn og trakk den forsiktig igjen bak meg, før jeg snudde meg og ”tok inn” rommet. Det var stort og tomt. Men selv om rommet hadde vært fullt av møbler, ville øynene allikevel ha blitt fanget av den enorme peisen på motsatt vegg. Jeg kjente den øyeblikkelig igjen i all dens groteskhet, og husker at jeg nærmest stønnet fram: Ja, naturligvis! Peisen var bygget delvis inn i veggen, men den delen av peishetten som stakk ut i rommet var oversådd av mytologiske skulpturer malt i sterke farger. Det var gylne fauner og ildrøde djevler rammet inn av vinranker, som hvilte mot peishetten, og selv om det ikke på noen måte kunne sies å være pent eller smakfullt, var det fascinerende. Og jeg husket den!

Mens jeg sto der og studerte peisen, ble plutselig omgivelsene tåkete og uklare. Jeg forsøkte å blunke for å få øynene i fokus, og oppdaget at jeg ikke var alene i rommet lenger. Tvers over gulvet foran meg var det et langbord, og på andre siden av det, vendt mot meg, satt åtte svartkledde menn i drakter fra en annen tid. En av dem, som så ut til å være geistlig, hadde noen dokumenter på bordet foran seg. Og plutselig kjente jeg igjen en mann som satt ytterst til høyre foran meg. Det var en mann som hadde betydd mye for meg i mitt nåværende og virkelige liv og som jeg hadde hatt et langvarig forhold til. Men her satt han sammen med syv andre menn og foretok et slags forhør av meg. Samtidig gikk det opp for meg at jeg var den samme unge kvinnen jeg hadde opplevd å være for godt over 30 år siden. Jeg visste at jeg var gravid der jeg sto, og jeg visste også at det var han, mannen bak bordet, som hadde forført meg og var far til barnet jeg bar, selv om han tilhørte et helt annet samfunnslag enn meg.

Jeg ville flykte ut av rommet, men oppdaget at jeg ble holdt fast av to menn. De sto på hver side av meg og holdt meg i et fast grep like over albue.

Det var en skremmende og underlig opplevelse. Jeg følte meg nærmest som deltaker i en skrekkfilm, for en del av meg var klar over at dette var en hallusinasjon. Men samtidig var illusjonen så virkelig og skremmende at jeg følte meg helt lammet. Jeg var beskyldt for hekseri, og de svartkledde dømte meg til strenge forhør. Jeg skulle ha forårsaket at en fin frue hadde mistet sitt ufødte barn, og de ville ha en tilståelse fra meg. Bildene og følelsene fortsatte å velte inn over meg, fra forhør og hard tortur, fra en stinkende fangecelle og fra opplevelsen av å miste barnet jeg selv bar. Fra turen på ei kjerre fra fengselet til bålet som var bygget opp på en åpen plass i utkanten av byen. Jeg ble delvis løftet og delvis slept opp på bålet, for føttene mine var knust og radbrekket under torturen. Og noe av det som fortsatt står sterkest for meg er følelsen jeg hadde der jeg sto bundet på bålet, - nå er det snart over og jeg slipper å lide mer.

Plutselig forsvant tåken rundt meg, og jeg var tilbake i virkeligheten. Jeg var iskald, og sjokkskadet og ristet som et aspeløv så jeg hadde store problemer med å holde meg på beina. Jeg tumlet ut av rommet, ned trappen og videre ut. Jeg måtte finne mennesker og se den normale verden rundt meg. Men frosten inne i meg og den krampaktige skakingen ville ikke slippe taket, så jeg nærmest stupte inn på en bar jeg fant på min vei. Bartenderen serverte meg noe han kalte Tote Tante, da jeg tryglet om noe som kunne gi meg varmen tilbake i kroppen. Den besto av mørk rom, kakao og krem og varmet godt. Men det var først etter å ha satt til

livs to av dem at jeg begynte å få kontroll over kroppen igjen. Da var jeg til gjengjeld i ferd med å bli ganske bedugget, så jeg tuslet tilbake til rommet mitt i vertshuset og merkelig nok sovnet jeg og sov som en stein hele natten.

Jeg har hatt mange andre spontane glimt av tidligere liv også, men ingen som på noen måte kan måle seg med dette i dramatik. Og hvordan skal man kunne forklare slike opplevelser hvis det ikke er minner fra et tidligere liv? Så ut fra mine egne erfaringer velger jeg å tro at vi lever mange liv på denne kloden, selv om vitenskapen og kirken fortsatt benekter denne muligheten.

ELSKEDE BØDDEL

Av Kamuara

*Jeg er Ishtars datter
- hatet og fryktet.
Heks kaller de meg.
Derfor står jeg her
bundet til pålen.*

*Elskede bøddel,
bak masken glitrer dine øyne
som glødende kull
i lyset fra fakkelen
som skal tenne mitt bål.*

*Mann, elsker, bøddel
- drep meg!
Og gjennom deg
skal jeg gjenoppstå.*

*Kroppen kan du drepe,
men ånd og evner lever evig
i nye kvinner,
som kan se og føle
der du er blind og kald.*

*Våre øyne møtes
et kort sekund
før fakkelen senkes
og bålet blusser opp.*

*Elskede bøddel,
angsten i ditt blikk forråder deg.
Ser du, at det er din egen frykt
du forgjeves forsøker å drepe?*

*Ser du, at det er du
og ikke jeg - som dør.*
